

така бързо той се затече къмъ тази посока. Отъ този моментъ минаха само нѣколко секунди, презъ които Алва не чуваше нито влаковетѣ, които се движеха по гарата, нито ужасното свирене на локомотивната свирка, нито гърма и скърцането на желѣзното чудовище, което сѣкашъ поглѣщаше релситѣ. — У него остана само зрението. Той виждаше само блестящитѣ на слънце релси и между тѣхъ ярко червената рокличка на заиграло се детенце. И ето вече Алва е до него. Детенцето изплашено дигна ржчикитѣ си. Алва го сграбчи съ последни сили и се напъна да прескочи релситѣ. Въ това време нѣщо силно го удари по краката и, губейки равновесие, той падна съ лице къмъ земята, безъ да изтърве детето отъ ржцетѣ си. Около главата му профуча влака, раздрусвайки земята. Въ сщщото време се чу ужасенъ викъ:

— Кажете, какво съмъ длъженъ да направя за васъ? — викаше разплаканъ началника на гарата, бащата на спасеното дете, държейки Алва за рамене.

— Искате ли презъ цѣлия си животъ да ви давамъ 20% отъ заплатата си?... 30% ще ви давамъ!

— Не искамъ нищо, — плахо отвърна Алва — само ме научете на телеграфния занаятъ.

Следъ 5 месеца Алва сполучливо издържа изпитъ и бѣ назначенъ телеграфистъ въ Портъ-Гуронъ. Сега той бѣше на 15 години и се считаше за най-щастливъ човѣкъ.

*

Като телеграфистъ, веднажъ началникътъ на една телеграфна централа, желаейки да провѣри